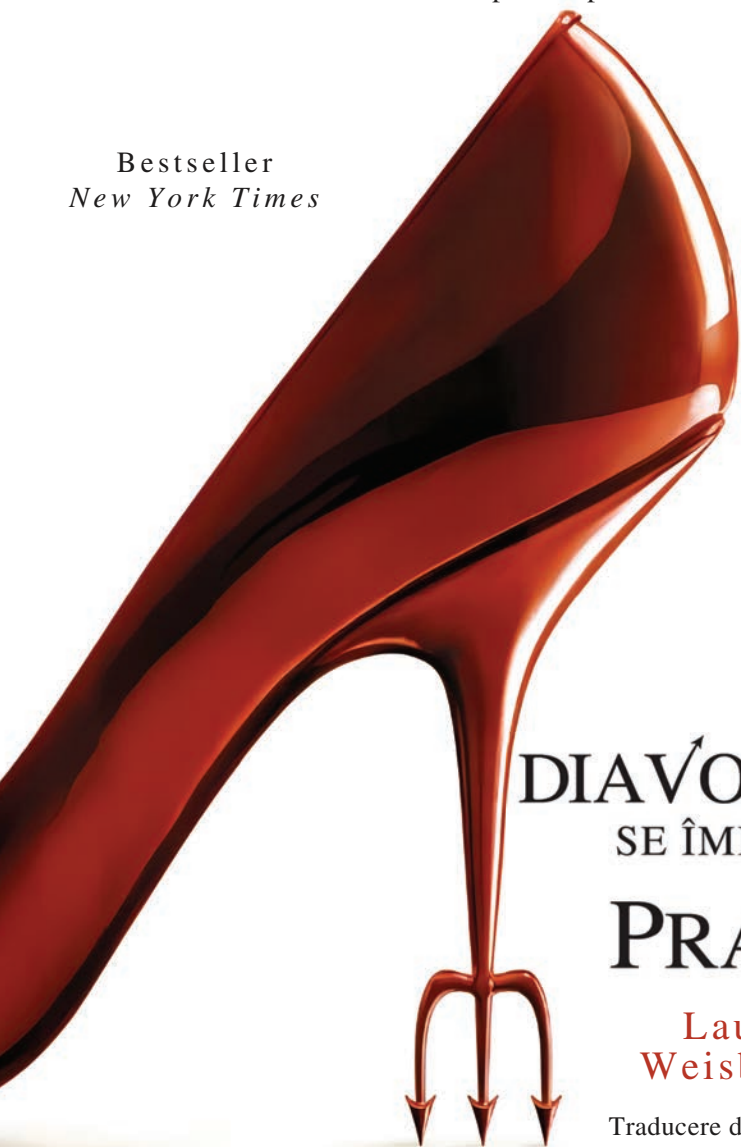

Într-o ecranizare de excepție,
cu **MERYL STREEP** și **ANNE HATHAWAY**
în rolurile principale!

Bestseller
New York Times

DIAVÓLUL
SE ÎMBRACĂ
DE LA
PRADA

Lauren
Weisberger

Traducere de Dora Fejes

LEDA BAZAAR

**DIAVOLUL
SE ÎMBRACĂ
DE LA
PRADA**

Lauren
Weisberger

Traducere din limba
engleză și note de
DORA FEJES

1

NICI NU SE FĂCUSE BINE VERDE SEMAFORUL DE LA INTERSECȚIA dintre 17th Street și Broadway, că o armată de taximetriști cu complexe de superioritate a și vâjâit pe lângă cutiuța de tichiea pe care mă chinuiam să o manevrez pe străzile orașului. *Ambreiaj, accelerație, schimbător de viteze* (de la pe liber în viteza întâi? Sau de la viteza întâi într-a doua?), *din nou ambreiaj*, îmi repetam întruna, dar îngânarea acestei mantre mi-a oferit prea puțină încurajare și încă și mai puțin habar încotro mă îndrept în nebunia traficului de la ora prânzului. Mașinuța s-a oprit brusc de două ori, după care a țâșnit drept în intersecție. Am simțit că-mi stă inima. Fără niciun avertisment, viteza s-a stabilizat, după care a început să crească ușor. Apoi mai mult. Mi-am plecat privirea ca să mă conving că eram doar în viteza a doua, dar, când mi-am ridicat-o, am zărit bara din spate a unui taxi la o apropiere atât de amenințătoare de bara mea din față, încât nu mi-a rămas altceva de făcut de făcut decât să calc pedala de frână cu o așa forță, încât mi s-a rupt tocul de la pantof. La dracu'! Încă o pereche de pantofi de 700 de dolari sacrificată pe altarul totalei mele lipse de autocontrol în situații de criză, și era deja al treilea dezastru pe luna în curs. M-am simțit aproape ușurată când motorul s-a oprit din nou (evident, uitasem să apăs pe ambreiaj când călcasem frâna ca să-mi salvez viața). Aveam la dispoziție câteva secunde – câteva secunde liniștite pentru cineva în stare să ignore privirile furioase și diversele variațiuni ale expresiei „mama mă-tii” care îmi erau

adresate din toate părțile – pentru a-mi scoate pantofii marca Manolo din picioare și a-i azvârli pe scaunul de alături. Nu-mi puteam șterge mâinile umezite de transpirație de altceva decât de pantalonii din piele de căprioară marca Gucci, care-mi erau atât de strâmți, încât șoldurile și pulpele începuseră să-mi pulseze de cum terminasem de încheiat ultimul nasture. Degetele au lăsat dungii umede pe pielea de căprioară care îmi acoperea pulpele deja amorțite. Tentativa de a conduce o decapotabilă cu schimbător de viteze, în valoare de 84 000 de dolari, pe străzile din centrul orașului, înțesate la ora prânzului cu obstacole de tot felul, făcea foarte necesară fumarea unei țigări.

— Mișcă dracu' de-aici, cucoană! a zbierat un șofer măsliniu, al cărui păr de pe piept amenința să răzbătă prin țesătura tricolului. Unde mă-ta te crezi? La o nenorocită de școală de șoferi? Dă-te naibii la o parte!

Am ridicat o mână tremurândă ca să-i fac un semn obscen cu degetul, după care mi-am îndreptat atenția spre o treabă mult mai importantă: cum să fac să-mi intre nicotina în sânge cât mai rapid. Mâinile îmi erau din nou umede de transpirație, dovadă stând chibriturile care îmi tot scăpau printre degete și cădeau pe podea. Semaforul s-a făcut verde exact în clipa în care reușisem să-mi aprind țigara, așa că acum eram nevoită să o las așa, spânzurată între buze, în timp ce mă chinuiam cu jocul complicat al incantației *ambreiaj, accelerație, schimbător de viteze* (de la pe liber în viteza întâi? Sau de la viteza întâi într-a doua?), *din nou ambreiaj*, iar din gură îmi ieșea fum la fiecare respirație. Abia trei intersecții mai încolo am hotărât că mașina rulează constant și suficient de normal ca să-mi pot scoate țigara din gură, dar era deja prea târziu: cilindrul lunguiet de scrum s-a îndreptat direct spre pata umedă de transpirație de pe pantaloni. Splendid! Dar, înainte de a calcula că, punând la socoteală și pantofii Manolo, făcusem praf articole de îmbrăcăminte în valoare de 3 100 de dolari în mai puțin de trei minute, mobilul a urlat să-mi spargă timpanele. Și, de parcă în acel moment viața mea nu era și așa destul

de amărâtă, ecranul telefonului mi-a confirmat temerile cele mai negre: era chiar Ea. Miranda Priestly. Șefa mea!

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Mă auzi, Ahn-dre-ah? a ciripit ea în secunda în care am deschis mobilul Motorola – o realizare deloc de neglijat, ținând cont de faptul că ambele mâini și ambele picioare (goale) aveau deja fiecare ocupația proprie.

Am proptit telefonul între ureche și umăr și am aruncat țigara pe geam, reușind să evit în ultimul moment un curier pe bicicletă. Băiatul a urlat un foarte original „Du-te-n mă-ta!” înainte de a țâșni mai departe.

— Da, Miranda. Bună, te aud perfect!

— Ahn-dre-ah, unde e mașina mea? Ai lăsat-o la garaj?

Din fericire, semaforul s-a făcut tocmai atunci roșu și se părea că avea să dureze mult. Mașina s-a oprit brusc, fără a izbi ceva sau pe cineva, iar mie mi-a scăpat un oftat de ușurare.

— Sunt chiar acum în mașină, Miranda, ajung în câteva minute la garaj.

Presupuneam că e de bună seamă îngrijorată cu privire la starea de fapt, așa că am asigurat-o că nu e nicio problemă și că aveam să ajungem – și eu, și mașina – cât de curând în perfectă stare.

— Mă rog, m-a întrerupt ea nepoliticos. Vreau să o iei pe Madelaine și să o lași la apartament înainte de a te întoarce la birou.

Clic. Și a venit tonul. M-am holbat câteva secunde la telefon înainte de a-mi da seama că îmi închisese în nas, închipuindu-și că îmi dăduse toate amănuntele de care aveam nevoie. Madelaine. Cine dracu' era Madelaine? Și unde se afla ea în clipa de față? Știa oare că urma să vin să o iau? De ce trebuia dusă respectiva la apartamentul Mirandei? Și, ținând cont de faptul că Miranda dispunea de serviciile unui șofer propriu, ale unei femei de serviciu și ale unei dădace, de ce, Doamne iartă-mă, trebuia să fac eu treaba asta?

Mi-am amintit că e ilegal să vorbești la mobil în timp ce conduci mașina în New York și m-am gândit că ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa de față era o altercație cu poliția,

așa că am tras pe dreapta și am pus avariile. *Inspiră, expiră!* mă autoinstruiam și, spre cinstea mea, mi-am adus aminte chiar și să trag frâna de mână înainte de a ridica piciorul de pe pedala de frână. Trecuseră mulți ani de când nu mai condusesem o mașină cu schimbător de viteze – cinci ani, ca să fiu sinceră, de când un fost prieten din liceu îmi dăduse câteva lecții sortite însă eșecului, lucru de care totuși Miranda nu ținuse cont câtuși de puțin atunci când mă chemase în biroul ei, cu o oră și jumătate în urmă.

„Ahn-dre-ah, mașina mea trebuie luată de acolo și dusă la garaj. Ocupă-te imediat de asta, pentru că o să avem nevoie de ea diseară ca să mergem în Hamptons! Asta e tot.”

Rămăsesem acolo, pironită pe covor în fața imensului ei birou, dar ea uitase deja de prezența mea. Sau cel puțin așa îmi închipuisem.

„Asta e tot, Ahn-dre-ah. Treci imediat la treabă!” adăugase, tot fără să-și ridice privirea.

Ăăă, da, sigur, *Miranda!* îmi spusese în vreme ce mă îndepărtam, cu gândul deja la primul pas în îndeplinirea acestei misiuni, în cursul căreia aveau desigur să fie un milion de capcane ascunse. Iar primul pas era, cu siguranță, să aflu unde era acel „acolo” de unde trebuia ridicată mașina. Era foarte probabil să se afle la un atelier de reparații, iar acesta putea fi oricare dintre milioanele de ateliere de reparații din cele cinci cartiere ale orașului. Sau poate i-o împrumutase vreunei prietene și acum se afla într-un foarte scump atelier de reparații de pe Park Avenue. Și, firește, mai exista probabilitatea ca ea să se fi referit la o mașină nouă, de o marcă necunoscută, pe care tocmai o cumpărase, dar care nu fusese încă adusă acasă de la dealer (nu se știe care). Aveam mult de muncă.

Începusem prin a o suna pe dădaca Mirandei, dar nu dădusem decât de vocea robotului. Femeia de serviciu fusese următoarea pe listă și, ca niciodată, se dovedise de mare ajutor. Mai exact, fusese în măsură să mă înștiințeze că mașina nu era chiar nouă de tot, că era, de fapt, o „decapotabilă sport vernil britanică” și că, de regulă, era dusă la un atelier de reparații aflat nu departe de

apartamentul Mirandei, dar habar n-avea ce marcă e sau unde se afla în momentul acela. Urmase asistenta soțului Mirandei, care mă informase că, din câte știa ea, cei doi aveau o mașină neagră ultimul model, marca Lincoln Navigator, și un soi de Porsche verde. Ura! Primul meu indiciu. Un telefon rapid la un atelier de reparații Porsche de pe Eleventh Avenue fusese suficient pentru a afla că, într-adevăr, tocmai terminaseră de dat un strat de vopsea și de instalat un nou casetofon la o mașină Cabriolet Carrera 4 de culoare verde pentru o anume doamnă Miranda Priestly. Evrica!

Comandasem o mașină de serviciu care să mă ducă până la atelier, unde înmănasem un bilețel pe care falsificasem semnătura Mirandei și care conținea instrucțiunea de a mi se preda mie mașina. Nimănui nu părea să-i pese că nu aveam niciun fel de legătură de rudenie cu femeia asta sau că o străină dăduse buzna peste ei și le ceruse să i se predea mașina altcuiva. Îmi azvârliseră cheile și nu făcuseră decât să râdă atunci când îi rugasem să o scoată din atelier, pentru că nu eram prea sigură că pot da în marșarier o mașină cu schimbător de viteze manual. Îmi luase apoi o jumătate de oră ca să trec de zece intersecții fără să fi găsit vreun loc bun de virat ca s-o apuc spre nord, spre locul de parcare din apropierea apartamentului Mirandei de care pomenise femeia de serviciu. Șansele de a ajunge la intersecția dintre 76th Street și Fifth Avenue fără să lovesc mașina, propria-mi persoană, vreun biciclist, pieton sau alt vehicul erau, practic, nule, iar recent încheiata discuție telefonică nu mă ajutase defel să mă calmez, ba dimpotrivă.

M-am pus din nou pe dat telefoane, iar de data asta dădaca a răspuns de la primul apel.

— Bună, Cara, eu sunt!

— Bună, ce mai faci? Ești cumva în trafic? Abia te aud.

— Mda, cam așa ceva. A trebuit să ridic mașina Mirandei de la reparat. Din păcate însă, nu mă prea pricep să conduc mașini cu schimbător de viteze. Miranda m-a sunat adineauri din nou, și acum vrea să iau pe o anume Madelaine și să o las la apartamentul ei. Cine naiba e Madelaine și cam pe unde s-ar putea afla?

Cara a izbucnit în râs și am avut impresia că a tot râs vreo 10 minute înainte de a-mi răspunde:

— Madelaine e cățelușă lor, un pui de bulldog francez, și e la veterinar. A fost sterilizată. Eu trebuia să o iau de acolo, dar Miranda m-a sunat și mi-a zis să le iau pe gemene de la școală mai devreme ca să plece împreună în Hamptons.

— Tu glumești? Vrei să spui că trebuie să iau un afurisit de *câine* cu o mașină Porsche? Fără să fac un accident? *Niciodată!*

— E la East Side Animal Hospital, pe 52nd Street, între First și Second Avenue. Îmi pare rău, Andy, trebuie să plec chiar acum să le iau pe fete de la școală, dar sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva, bine?

Efortul de a manevra monstrul acela verde prin partea de nord a orașului m-a secătuit de ultimele rezerve de concentrare, așa că, atunci când am ajuns la Second Avenue, stresul începuse să îmi topească trupul ca pe o lumânare. *Lucrurile nu pot ajunge mai rău decât acum*, mi-am zis în timp ce un alt taxi a oprit la cinci milimetri de bara din spate a mașinii. Cea mai mică julitură pe mașina asta și-mi pierdeam locul de muncă – asta era mai mult decât clar –, dar puteam să îmi pierd și viața dacă nu eram cu băgare de seamă. Dat fiind că, evident, un loc de parcare, legal sau de alt fel, nu era de găsit în miez de zi, am sunat la clinica veterinară și i-am rugat să mi-o aducă cineva pe Madelaine. O femeie cu înfățișare binevoitoare a ieșit din clădire câteva minute mai târziu (după ce tocmai încheiasem o nouă convorbire cu Miranda, care de data asta m-a întrebat de ce nu mă întorsesem încă la birou) și mi-a adus o cățelușă care se smiorcăia și scheuna. Femeia mi-a arătat burta plină de cusături a lui Madelaine și mi-a spus să conduc cu mare, mare atenție, pentru că „animalul se resimte după operație”. Sigur că da, cucoană! O să conduc cu mare atenție, dar aveam să fac asta numai pentru a-mi salva jobul și, posibil, propria viață, iar dacă animalul profita de pe urma acestui fapt, cu atât mai bine.

Cu Madelaine ghemuită pe scaunul din față, mi-am aprins încă o țigară și mi-am frecat picioarele goale, congelate, pentru ca

degetele să poată începe din nou să apese pedalele. *Ambreiaj, accelerație, schimbător de viteze*, am repetat în timp ce mă străduiam să ignor urletele jalnice ale cățelușei care se auzea ori de câte ori accelerasem. Când plângea, când scheuna, când se fonfaia. Când am ajuns la apartamentul Mirandei, bietul animal era aproape isteric. Am încercat să-l liniștesc, dar înțelegea probabil că nu sunt întru totul sinceră, și-apoi, nici nu aveam vreo mână liberă cu care să-l mângâi. Deci, de-asta studiasem și analizasem cărți, piese de teatru, povestiri și poezii timp de patru ani la facultate: ca să am șansa de a liniști un buldog cu mutră de liliac, străduindu-mă în același timp să nu distrug mașina extrem de scumpă a altcuiva. Superbă viață! Exact cum mi-o visasem.

Am reușit să las mașina la garajul Mirandei și câinele în brațele portarului fără vreun incident neplăcut, dar mâinile încă îmi tremurau atunci când m-am urcat în mașina de serviciu, cu șofer, care mă urmase prin tot orașul. Șoferul mi-a aruncat o privire plină de compasiune și a făcut o remarcă înțelegătoare cu privire la dificultatea de a conduce o mașină cu schimbător de viteze, dar mie nu prea-mi ardea de conversație.

— Mergem înapoi la sediul Elias-Clark! am zis și am oftat prelung, iar șoferul a pornit-o spre sud, pe Park Avenue.

Dat fiind că făceam zilnic ruta cu pricina – uneori chiar de două ori pe zi –, știam că dispun de exact opt minute ca să îmi recapăt stăpânirea de sine și să găsesc eventual și un mod de a ascunde petele de transpirație și scrum care se imprimaseră deja definitiv în taiorul Gucci. Cât despre pantofi, aceia erau distruși în ultimul hal, afară doar de cazul în care puteau fi reparați de regimentul de pantofari pe care *Runway* îi avea pregătit tocmai pentru asemenea situații de criză. Am ajuns în doar șase minute și jumătate, așa că n-am avut încotro și m-am bălăbănit ca o girafă detracată, încălțată cum eram într-un pantof cu talpă plată și celălalt cu toc de șase centimetri. Un scurt popas la Debara, unde am găsit o pereche nouă-nouă de cizmulite maro marca Jimmy Choo până la genunchi, care se potriveau perfect cu fusta

din piele pe care am înșfăcat-o, iar pantalonii din piele de căprioară au aterizat în coșul cu rufe murdare (prețul curățătoriei chimice era de minimum 75 de dolari pe articol de îmbrăcăminte). Singura oprire care îmi rămăsese de făcut era la Cabina de Machiaj, unde una dintre lucrătoare a aruncat o singură privire asupra machiajului meu brăzdat de transpirație și s-a apucat imediat să mi-l refacă, utilizând un camion întreg de cosmetice.

Nu-i rău deloc, mi-am zis, aruncând o privire în una dintre omniprezentele oglinzi înalte de doi metri. Nici prin minte nu-ți putea trece că, în urmă cu numai câteva minute, băjbâiam bezmetică prin trafic, în mare primejdie de a mă sinucide și de a-i omorî în drum și pe toți cei din jur. Am intrat plină de încredere în biroul asistentelor, aflat în imediata apropiere a biroului Mirandei, și m-am așezat în tăcere, în speranța că urma să am parte de câteva minute de liniște înainte ca șefa mea să revină din pauza de prânz.

— Ahn-dre-ah! m-a chemat însă din biroul cu mobilă austeră și atmosferă voit rece. Unde e mașina mea și unde mi-e cățelușă?

Am sărit de pe scaun și am alergat cât de repede poți alerga pe un covor gros cu pantofi cu tocuri de opt centimetri, apoi m-am oprit în fața biroului ei.

— Am lăsat mașina în grija paznicului de la garaj, iar pe Madelaine în grija portarului tău, Miranda, am răspuns, mândră că reușisem să îndeplinesc ambele misiuni fără a face praf mașina, animalul sau propria persoană.

— Și de ce ai făcut una ca asta? a mârâit ea și și-a ridicat privirea, pentru prima dată de când intrasem în birou, de pe revista *Women's Wear Daily*. Ți-am cerut foarte clar să le aduci pe amândouă la birou, pentru că fetele vor ajunge aici dintr-un moment în altul și trebuie să plecăm.

— Ăăă, păi, de fapt, am avut impresia că voi ai să le duc...

— Destul! Amănuntele incompetenței tale profesionale mă interesează prea puțin. Hai, du-te și adu mașina și pe Madelaine aici! Va trebui să fim toate gata de plecare în 15 minute. Ai înțeles?

Poftim, 15 minute? Femeia asta halucina? Îmi lua un minut, două numai ca să ajung la parter, alte șase sau opt ca să ajung la apartamentul ei, apoi alte vreo trei ore ca să o găsesc pe Madelaine prin apartamentul ei cu 18 camere, să manevrez schimbătorul de viteze ca să scot mașina din parcare și să-mi croiesc drum prin cele vreo 20 de intersecții înapoi la birou.

— Bineînțeles, Miranda, 15 minute!

Am început să tremur din nou când am ieșit din biroul ei și m-am întrebat dacă e posibil ca inima mea să cedeze pur și simplu și să fac infarct la înaintata vârstă de 23 de ani. Prima țigară pe care am aprins-o a aterizat direct pe botul noilor mele cizme Jimmy și, în loc să se rostogolească pe pardoseală, a rămas acolo timp suficient cât să facă o gaură frumoasă și rotundă. *Splendid!* am bombănit. *De-a dreptul și al dracului de splendid!* Suma totală a bunurilor pe care le distrusesem pe ziua de azi ajunsese la cifra rotundă de patru miare – un nou record personal. *Poate o să moară înainte de mă întoarce la birou*, m-am gândit, socotind că e momentul cel mai potrivit pentru optimism. *Poate, cine știe, poate chiar o să se îndoie de mijloc din cauza vreunui aliment rar și exotic pe care l-a îngurgitat și o să fim cu toții salvați de valul de nefericire pe care îl emană persoana ei.* Am tras adânc un ultim fum în piept înainte de a stinge țigara și m-am îndemnat să gândesc rațional. *Nu vrei să moară*, mi-am zis și mi-am întins picioarele pe bancheta din spate a mașinii. *Pentru că, dacă moare, pierzi orice speranță de-a o omorî cu mâna ta. Și ar fi păcat!*

2

NU ȘTIAM NIMIC ATUNCI CÂND M-AM DUS LA PRIMUL meu interviu pentru un loc de muncă și am pășit în superfaimosul lift al clădirii ce găzduia firma Elias-Clark, distribuitoare a tot ce se poate chema *en vogue*. Nici prin cap nu-mi trecea că toți ziariștii publicațiilor de scandal, toți oamenii de vază și directorii celor mai reputeate ziare din oraș făcuseră o adevărată obsesie pentru pasagerii cu machiaj, trup și vestimentație perfecte ai acestui elegant ascensor rapid. Nu văzusem în viața mea femei cu păr de un blond atât de strălucitor și nu știam că toate nuanțele acelea de vopsea, create de faimoși colorişti, costau șase miare pe an, și nici că ceilalți din branșă puteau ghici pe loc la ce casă de modă fusese respectiva persoană după o singură privire aruncată produsului finit. Nici când privirea mea nu poposisese asupra unor bărbați așa de arătoși. Erau cu toții într-o formă fizică perfectă – nu prea musculoși, că doar „așa ceva nu e deloc sexy” –, iar puloverele pe gât bine mulate pe trup și pantaloni strâmți din piele scoteau la iveală o viață întreagă de vizite la sălile de sport. Poșete și pantofi pe care nu îi văzusem niciodată purtați de oameni adevărați țipau de la o poștă *Prada! Armani! Versace!* din toate direcțiile. Auzisem de la prietenul unui prieten – adjunctul redactorului-șef de la revista *Chic* – că din când în când produsele își întâlneau producătorii chiar în acest lift – întâlniri pline de emoție, la care Miuccia, Giorgio sau Donatella își puteau admira din nou pantofii cu toc cui din vara lui 2002 sau poșetele în

formă de lacrimă din colecția de primăvară. Știam doar că, pentru mine, lucrurile erau pe cale să se schimbe – atâta că nu eram prea sigură că schimbarea era spre mai bine.

Îmi trăisem primii 23 de ani din viață ca o vrednică reprezentantă a Americii provinciale. Întreaga mea existență fusese clișeul perfect. Crescusem în Avon, Connecticut, ceea ce înseamnă că în liceu practicasem diverse sporturi, luasem parte la întruniri de tineret și „ceaiuri dansante” în reședințe frumoase stil ranch, atunci când părinții respectivului coleg erau plecați de acasă. Purtașem pantaloni de trening la școală, jeanși la petrecerile de sâmbătă seara și bluze cu mâneci bufante la petrecerile dansante mai elegante. Iar facultatea! Ei bine, aceea fusese o lume de-a dreptul sofisticată în comparație cu liceul. Facultatea Brown oferea nenumărate tipuri de activități, cursuri și grupuri speciale de studiu pentru orice gen imaginabil de personalitate – artistică, exotică sau din domeniul informaticii. Orice activitate m-ar fi atras, de ordin intelectual sau artistic, oricât ar fi fost ea de ezoterică sau neobișnuită, își avea locul ei la Brown. Vestimentația de mare clasă era poate singura excepție de la acest fapt bine-cunoscut. Cei patru ani petrecuți bântuind prin orașul Providence în pulovere de lână și bocanci, adâncită în studiul impresionismului francez și în compunerea unor interminabile eseuri pentru orele de literatură engleză, nu mă pregătiseră în niciun mod cu putință pentru primul meu loc de muncă postuniversitar.

Reușisem să amân acel moment cât putusem. După absolvire, adunasem ceva bani și, timp de trei luni, pornisem într-o călătorie solitară. Călătorisem o lună prin Europa cu trenul, petrecusem mai mult timp pe plajă decât prin muzee și reușisem să nu țin legătura cu nimeni de acasă, în afară de Alex, care îmi era iubit de vreo trei ani. Acesta își dăduse seama, după vreo cinci săptămâni, că aveam să încep să mă simt singură și, dat fiind că tocmai își terminase cursul de pregătire pentru meseria de profesor și avea ceva timp liber înainte de a-și începe, în septembrie, serviciul, apăruse pe neașteptate la Amsterdam. Eu vizitasem deja aproape toată Europa, iar el fusese acolo în vara precedentă, așa că, la

finele unei după-amiezi petrecute într-o stare de relativă trezie într-o cafenea, hotărâserăm să ne cheltuim amândoi cecurile de călătorie și cumpăraserăm bilete doar dus pentru Bangkok.

Străbătuserăm mare parte din Asia de Sud-Est, cheltuiserăm mai puțin de 10 dolari pe zi și discutaserăm întruna despre viitor. El era nerăbdător să înceapă să predea engleza la una din școlile pentru copiii săraci din oraș, încântat de ideea că avea să modeleze minți tinere și să-i îndrume pe cei mai lipsiți de mijloace și neglijăți copii, într-un fel de care numai Alex era în stare. Țelul vieții mele nu era nici pe departe atât de înălțător: eu eram hotărâtă să găsesc ceva de lucru în redacția unei reviste. Deși știam că era destul de puțin probabil să fiu angajată imediat după terminarea facultății la *The New Yorker*, eram totuși inflexibilă în decizia mea de a scrie articole la această revistă înainte de cea de-a cincea întâlnire de la terminarea facultății. Era singurul lucru pe care doream să îl fac; era unicul loc în care doream să lucrez. Cumpărasem pe vremuri un număr al revistei, după ce îi auzisem pe ai mei discutând despre un articol pe care tocmai îl citiseră, iar mama spusese: „Ce bine scris e – nu mai scrie nimeni așa ceva”, iar tata se declarase de acord: „Fără îndoială, e singura revistă scrisă ca lumea în ziua de azi.” Îmi plăcuse la nebunie. Îmi plăcuseră la nebunie articolele incisive și benzile desenate pline de ingeniozitate, ca și simțământul că făceam parte dintr-un soi de club special, accesibil doar unei elite a cititorilor. Iar în cei șapte ani care trecuseră de atunci citisem fiecare număr și cunoșteam pe dinafară fiecare departament, fiecare redactor, fiecare condeier.

Alex și cu mine discutam despre modul în care urma să ne imbarcăm amândoi în noua etapă a vieții noastre și cât eram de norocoși că urma să o facem împreună. Nu ne grăbeam însă deloc să ne întoarcem acasă, simțind parcă faptul că asta avea să fie ultima perioadă de calm dinaintea nebuniei, așa că ne prelungiserăm proteste vizele la Delhi, ca să ne mai bucurăm de câteva săptămâni de hălăduieli prin peisajul exotic al Indiei.

Ei bine, nimic nu retează mai drastic ideile romantice decât dizenteria amibică. Rezistaserăm timp de o săptămână într-un motel

indian soios, dar îl implorasem pe Alex să nu mă lase nici moartă în infernul acela. Patru zile mai târziu aterizam pe aeroportul din Newark, iar îngrijorata mea mamă mă îndesase posesiv pe banca din spate a mașinii și bombănise tot drumul până acasă. Într-un anume fel, ăsta e visul oricărei mame evreice: să aibă un motiv serios să alerge de la un doctor la altul ca să se asigure că toți nenorociții de paraziți au părăsit-o definitiv pe fetița ei. Durase patru săptămâni până mă simțisem din nou ca un om și alte două ca să-mi dau seama că ideea de a continua să locuiesc acasă era insuportabilă. Mama și tata sunt niște tipi grozavi, dar faptul că eram întrebată unde plec ori de câte ori ieșeam pe ușă – sau unde fusem ori de câte ori mă întorceam – începuse foarte rapid să mă calce pe nervi. O sunasem pe Lily și o întrebasem dacă pot veni să zac o vreme pe canapeaua din garsoniera ei minusculă, situată în cartierul Harlem. Din bunătatea inimii, mă primise.

M-am trezit în garsoniera aceea mititică din Harlem scăldată în sudoare. Capul îmi plesnea, stomacul mi-era ca pe jar, fiecare nerv din corp se zbătea – și se zbătea de o manieră *deloc* sexy. *Ab, m-am îmbolnăvit din nou!* mi-am zis îngrozită. Paraziții își croiseră din nou drum în trupul meu și eram sortită veșnicei suferințe! Dar dacă era ceva mai rău? Poate contactasem cu întărzire o formă rară de friguri tropicale contagioase? Sau malarie? Poate chiar ucigătorul virus Ebola? Am zăcut așa, în tăcere, încercând să mă obișnuiesc cu ideea iminentului meu deces, când seara precedentă a început să-mi revină în minte în scurte secvențe. Un bar înecat în fum undeva, în East Village. Ceva care se chema *jazz fusion music*. O băutură trandafirie într-un pahar pentru Martini – o, ce greață îmi e, și ce n-aș da să înceteze! Prieteni care vin la mine să-mi ureze bun-venit acasă. Un toast, o înghițitură, alt toast. O, slavă Domnului – nu era o formă rară de febră hemoragică, doar o banală mahmureală. Nu-mi trecuse prin minte că nu mai pot să beau ca înainte după ce slăbisem nouă kilograme din cauza dizenteriei. La o adică, 1,78 metri înălțime și 52 de kilograme nu reprezentau o garanție pentru rezistență

sporită la o noapte de chef (deși, dacă stăteam să mă gândesc bine acum, reprezentaseră o garanție destul de bună pentru a fi angajată la o revistă de modă).

M-am smuls plină de curaj de pe canapeaua pe care zăceam de vreo săptămână și am depus mari eforturi să nu vomit. Readaptarea la America – la mâncare, la modul de viață, la dușul divin – nu fusese prea dificilă, dar chestia asta cu locuitul la altcineva acasă a început destul de repede să mă obosească. M-am gândit că în vreo săptămână și jumătate aveam să termin de schimbat ce îmi mai rămăsese din bahtii thailandezi și rupiile indiene și că singura modalitate de a obține bani de la ai mei era să mă mut înapoi în sistemul acela de veșnică cicăleală. Ei bine, această idee a fost singura care a reușit să mă salte din pat în acea fatidică zi de noiembrie, ca să mă duc la primul interviu pentru un loc de muncă din viața mea. Petrecusem toată săptămâna precedentă lăncezind pe canapeaua lui Lily, încă slăbită și extenuată, până când, într-un final, prietena mea mi-a strigat să mai ies și eu din casă, măcar câteva ore pe zi. Nu prea sigură pe ce ar trebui să fac, am cumpărat un abonament de metrou și am pornit-o cam la întâmplare prin oraș să-mi împrăștii în stânga și-n dreapta CV-ul. L-am lăsat la agenții de pază ai diverselor sedii, dimpreună cu o scrisoare cam neconvingătoare în care explicam că vreau să fiu asistent de redacție și să câștig ceva experiență editorială la o revistă. Mă simțeam prea slăbită și obosită ca să-mi pese dacă avea să le citească vreodată careva, iar ultimul lucru la care mă așteptam era să fiu chemată la un interviu. Dar telefonul lui Lily sunase exact cu o zi în urmă și, în chip surprinzător, cineva de la Departamentul Resurse Umane al unei reviste editate de firma Elias-Clark voia să vin să „stăm de vorbă”. Nu știam prea sigur dacă asta însemna un interviu oficial, dar „a sta de vorbă” suna, oricum, ceva mai plăcut.

Am dat pe gât un Advil contra migrenei combinat cu niște Pepto-Bismol contra greții și am reușit să găsesc o jachetă și o pereche de pantaloni care nu se potriveau una cu alta și nici nu reușeau defel să formeze un taylor, dar măcar spânzurau cumva pe corpul meu scheletic. O cămașă albastră, părul aranjat într-o coadă

nu prea obraznică și niște pantofi fără toc și ușor uzați îmi completau lookul. Nu era grozav – de fapt, era ceva de o hidoșenie incredibilă –, dar știam că o să trebuiască să mă mulțumesc cu asta. *Doar n-or să mă angajeze sau o să respingă doar pe considerente de ținută vestimentară*, gândeam eu pe atunci. E clar că nu eram lucidă.

Am ajuns la timp la interviu, la ora 11 dimineața, și nu m-am impacientat la vederea fetelor subțiri, cu picioare lungi, care așteptau la lift. Vorbeau întruna, iar bârfa le era întreruptă la răstimpuri doar de zgomotul pantofilor cu toc cui care clămpăneau pe hol. *Clămpănitoare*¹, am conchis. *Splendid!* (Faimosul lift!) *Inspiră, expiră!* mi-am amintit. *N-o să vomîți. N-o să vomîți. Ai venit aici numai ca să stai de vorbă cu cineva despre postul de asistent de redacție, după care fuga mare direct înapoi pe canapea. N-o să vomîți. „Da, desigur, mi-ar plăcea să lucrez la Reaction! Ei da, sigur, The Buzz ar fi un loc de muncă acceptabil. Cum ați spus? Pot să aleg? Ei da, o să trebuiască să mă gândesc în această seară, să decid dacă o să lucrez aici sau la Maison Vous. Minutat!”*

Câteva minute mai târziu îmi agățam pe pieptul dezagreabilului meu pseudo-taio un dezagreabil ecuson pe care scria „Oaspete” (dar am aflat destul de curând că oaspeții mai cu experiență în materie își prindeau urâtele ecusoane pe genți sau chiar scăpau imediat de ele – numai neinițiații și ratații *le purtau pe haine*) și m-am îndreptat spre lift. Apoi... am urcat în el. Sus, sus, tot mai sus a urcat liftul prin spațiu și timp, și infinită senzualitate, în drum spre... Departamentul Resurse Umane.

Mi-am permis câteva momente de relaxare în timpul scurtei călătorii. Mirosuri pătrunzătoare de parfum scump se amestecau cu mireasma de piele proaspătă și transformau liftul din ceva practic într-un mediu aproape erotic. Ascensorul aluneca delicat de la un etaj la altul, oprindu-se din loc în loc pentru a le permite diverselor splendori să coboare la *Chic, Mantra, The Buzz* și *Coquette*. Ușile se deschideau silențios și respectuos spre

¹ Joc de cuvinte – *clacker* înseamnă și pantofi care fac zgomot, și persoană bârfitoare (n. tr.).

birourile albe și goale ale recepțiilor. Piese cochete, simple și curate de mobilier parcă te îndemnau cu un aer sfidător să te așezi, gata să urle în agonie dacă cineva, Doamne ferește, comi-tea cumva crima – ce oroare! – de a vărsa cafea pe ele.

Numele diverselor reviste erau scrise cu litere negre și groase, perfect vizibile, pe pereții holurilor. Uși groase, opace, de sticlă apărau aceste titluri. Sunt, toate, nume pe care orice american de rând le recunoaște, dar rareori și le poate imagina în vârtoarea și agitația activității lor cotidiene sub același foarte înalt acoperiș.

Deși nu ocupasem niciodată un loc de muncă mai impresio-nant decât cel de la un chioșc de înghețată, auzisem destule povești de la amici de-ai mei proaspăt angajați ca să știu că viața în câmpul muncii la un birou nu arăta așa. Nici pe departe. Nu se vedeau pe nicăieri luminile grețose de neon și covoarele în culori anti-jeg. Acolo unde ar fi trebuit să dai de o secretară demodată trona o fată tânără, extrem de rafinată, cu pomeți înalți și taior ultimul răcnet. Accesoriiile de birou pur și simplu nu existau! Acele lucruri ele-mentare și necesare, precum dosarele, coșurile de gunoi și docu-mentele nu se zăreau pe nicăieri. Am urmărit din priviri cum apar și dispar șase etaje întregi de perfecțiune de un alb imaculat și abia pe urmă am simțit veninul și am auzit vocea:

— Tipa – asta – e – o – javră – nenorocită! Zău așa, nici *nu mai pot* să discut cu ea. Cine se crede să facă una ca asta? Vorbesc serios – CINE SE CREDE CA SĂ FACĂ UNA CA ASTA? a șuiert o fată de vreo 20 și ceva de ani îmbrăcată într-o fustă din piele de șarpe și un top minuscul, care se termina binișor dea-supra buricului și al cărei loc părea mai potrivit la Bungalow 8¹ decât într-un birou.

— Știu. *Știiiiiii*. Păi tu ce crezi că a trebuit să îndur eu în ul-timele șase luni? E mare javră. Și-n plus, are și un gust oribil, s-a declarat de acord prietena, scuturându-și cu înțelegerere adorabi-lele bucle.

¹ Club select din New York (n. tr.).

Din fericire, am ajuns la etajul meu, iar ușile glisante ale liftului s-au deschis. *Interesant!* mi-am spus. Dacă era să faci comparație între acest potențial loc de muncă și o zi din viața obișnuită a unei fete de liceu, aici era posibil chiar să fie mai bine. Stimulant? Ei bine, poate că nu! Un loc plin de bunătate, blândețe, în care să fii încurajat? Nu tocmai. Genul de loc care să te îndemne să zâmbești și să-ți faci treaba pe cinste? Nu, nu, și ce dacă? Dar, dacă erai în căutarea unui loc însuflețit, cu oameni subțiri, sofisticați, incredibil de șic, cu un stil care te unge pe suflet, ei bine, ei bine, pentru așa ceva Elias-Clark era o adevărată Mecca.

Bijuteriile splendide și machiajul impecabil ale secretarei de la Resurse Umane nu au reușit să îmi atenueze câtuși de puțin sentimentul copleșitor că sunt total inadecvată. Mi-a spus să iau loc și „să citesc, dacă doresc, câteva dintre articolele noastre”. În loc de asta, m-am apucat să memorez la iuțeală numele tuturor redactorilor-șefi ai revistelor de acolo – de parcă aveau să mă testeze pe tema asta! Ha! Cunoșteam deja numele lui Stephen Alexander de la revista *Reaction*, iar cel al lui Tanner Michel de la *The Buzz* nu era prea greu de reținut. Și oricum erau singurele două publicații interesante, mi-am zis. Urma să mă descurc!

O femeie scundă și zveltă s-a prezentat cu numele de Sharon.

— Și deci, draga mea, ai de gând să pătrunzi în lumea publicisticii, da? m-a întrebat în timp ce mă conducea printr-un furnicar de fete cu picioare lungi, semănând toate cu niște foto-modele, până la biroul ei sever și rece. E greu să faci treaba asta așa, abia ieșită de pe băncile facultății, să știi. Concurența e mare, iar locuri de muncă sunt puține. Și cele care există... Ei bine, nu sunt tocmai bine plătite, mă înțelegeți?

Mi-am plecat privirea spre propriii pantaloni, care nu se potriveau cu taiorul, apoi spre pantofii care nu se potriveau cu nimic, și m-am întrebat de ce mă obosisem să vin. Cu gândul deja la ce bine urma să-mi fie când aveam să mă târăsc înapoi pe canapea, cu sărățele și țigări cât să-mi ajungă o săptămână întreagă, abia am auzit când mi-a șoptit:

— Dar trebuie să mărturisesc că există un loc de muncă uluitor în momentul de față și o să se dea rapid!

Hmm! Mi s-au ridicat imediat antenele și m-am străduit să o fac să mă privească drept în ochi. Loc de muncă? O să se dea rapid? Mintea mea lucra febril. Voia oare să mă ajute? Mă plăcea? Dar nici nu deschisese încă gura – cum ar fi putut să *mă placă*? Și de ce începuse deodată să vorbească precum un agent de vânzări?

— Draga mea, poți să-mi spui numele redactorului-șef de la revista *Runway*? m-a întrebat ea și mi-a aruncat, pentru prima dată de când mă așezasem, o privire semnificativă.

Blanc. Blanc total și absolut. Nu-mi aminteam de niciun fel. Nu-mi venea să cred că mă *testa* pe tema asta. Nu citisem în viața mea revista *Runway* – nu avea voie să mă întrebe tocmai despre *asta*. *Runway* nici nu conta. Era o revistă *de modă*, pentru numele lui Dumnezeu, una care nici nu prea credeam că ar conține și articole scrise, ci doar poze cu fotomodele lihnite și slăbănoage și reclame strălucitoare. M-am bâlbâit câteva momente, în timp ce prin minte mi se perindau diverse nume de redactori, dansând fiecare în legea lui, ca într-un dans aiurit. Undeva, în adâncul minții, eram sigură că sălășluia și acel nume – în fond, cine nu-i știa numele? Doar că acum acesta nu voia nicidecum să se arate în creierul meu mahmur.

— Aăă, păi se pare că nu-mi amintesc numele în momentul de față. Dar îl știu, bineînțeles că îl știu! Toată lumea îl știe. Doar că, aăă, exact acum nu pot să mi-l amintesc!

S-a holbat o clipă la mine cu ochii ei mari și căprui, pironiți pe fața mea de-acum transpirată.

— Miranda Priestly, a rostit aproape în șoaptă, cu un amestec de respect și teamă pe chip. Numele ei este Miranda Priestly.

S-a lăsat tăcerea. O bucată de vreme, niciuna dintre noi nu a scos o vorbă, apoi însă Sharon a părut a trece peste cruciala mea eroare. Nu știam pe atunci că se străduia cu disperare să angajeze o nouă asistentă pentru Miranda. Nu aveam de unde să știu că-și dorea cu disperată nerăbdare ca femeia asta să înceteze să o sune zi și noapte ca s-o întrebe despre potențialele candidate la post. Că se agita frenetic să găsească pe cineva pe care Miranda să nu-l

respingă. Iar dacă exista șansa – fie ea și infinitezimală – ca eu să fiu angajată și să o scap pe ea de tot chinul ăsta, ei bine, în acest caz meritam să fiu luată în calcul.

Sharon a zâmbit scurt și mi-a spus că urma să am o întâlnire cu cele două asistente ale Mirandei. *Două* asistente?

— Păi da, mi-a confirmat cu o privire exasperată. Miranda are nevoie de două asistente, bineînțeles. Allison, actuala ei asistentă principală, a fost promovată redactor la departamentul de modă al revistei *Runway*, iar Emily, asistentă secundară, va trece în locul lui Allison. Așa că postul de asistentă secundară a rămas disponibil. Andrea, știu că abia ai terminat facultatea și că probabil nu ești la curent cu lumea publicisticii, dar...

A făcut o pauză teatrală în căutarea cuvintelor potrivite.

— ...dar simt că e de datoria mea, că e *obligatia* mea chiar, să-ți spun ce ocazie incredibilă ți se oferă. Miranda Priestly...

A făcut o nouă pauză, la fel de teatrală, de parcă ar fi făcut, mental, o plecăciune.

— Miranda Priestly este cea mai influentă personalitate din lumea modei și, în mod clar, unul dintre cei mai mari editori din lume! Din lume! Ocazia de a lucra pentru ea, de a vedea cum redactează și cum se întâlnește cu scriitori faimoși și cu fotomodele, de a o ajuta să realizeze tot ceea ce realizează în fiecare zi... Ei bine, nu e nevoie să-ți mai spun că este un loc de muncă pentru care un milion de fete și-ar da viața.

— Ăăă, păi... da, sigur, sună minunat! am zis, în timp ce mă întrebam în sinea mea de ce se străduia atâta Sharon să mă convingă să accept ceva pentru care un milion de fete și-ar da viața.

Nu am avut prea mult timp de gândire însă. Sharon a ridicat receptorul și a ciripit în el vreo două vorbe, iar câteva minute mai târziu m-a condus la lift pentru întâlnirea cu cele două asistente ale Mirandei.

Avusesem impresia că vocea lui Sharon cam începuse să sune ca a unui robot, dar a urmat întâlnirea cu Emily. Am reușit să ajung la etajul 17, unde am așteptat în biroul iritant de alb al recepționerei. A durat mai bine de jumătate de oră până când o fată

înalță și suplă și-a făcut apariția de după ușile de sticlă. O fustă din piele până la genunchi îi atârna de șolduri, iar părul bogat și roșcat îi era prins într-un coc aparent dezordonat, dar extrem de atrăgător drept în vârful capului. Pielea perfectă și palidă, fără măcar un pistrui sau coș, se întindea impecabil peste cei mai înalți pomiți pe care îi văzusem vreodată. Nu a zâmbit. S-a așezat lângă mine și mi-a aruncat o privire serioasă, dar lipsită de vreun aparent interes. Ca un fel de gest reflex. Apoi, brusc și fără să se fi prezentat, fata care presupuneam că ar fi Emily s-a lansat într-o descriere a locului de muncă oferit. Tonul placid al polologhiei m-a lămurit mai mult decât cuvintele în sine: făcuse deja treaba asta de zeci de ori și nu prea credea că m-aș deosebi fi în vreun fel de cele de dinaintea mea, așa că nu prea merita să piardă multă vreme cu mine.

— E greu, fără doar și poate. Vor fi și zile de muncă de 14 ore, să știi – nu foarte des, dar destul de des, a melițat monoton, tot fără să mă privească. Și este important să înțelegi că nu vei avea nimic de-a face cu redactarea în sine a revistei. În calitate de asistentă secundară a Mirandei va trebui să îi anticipezi toate problemele și să i le rezolvi. Iar asta poate să însemne orice, de la a-i comanda obiectele preferate de birotică până la a merge cu ea la cumpărături. În orice caz, e plăcut. În fond, vei petrece zi după zi, săptămână după săptămână, cu această femeie absolut uluitoare. Și este, într-adevăr, uluitoare, a completat ea în șoaptă și, pentru prima oară de când începuse să vorbească, a părut ușor entuziasmată.

— Sună grozav! am zis, și chiar vorbeam serios.

Prieteni de-mei, care începuseră să lucreze imediat după absolvirea facultății, aveau deja la activ șase luni de muncă în posturile lor modeste și păreau cu toții decepționați. Fie că lucrau în bănci, fie pentru firme de publicitate sau în edituri – nu contează unde –, cu toții păreau teribil de nefericiți. Se plâneau de zilele lungi de muncă, de colegii de serviciu, de politicile de la locul de muncă, dar, mai mult decât de orice altceva, se plâneau amar de plictiseală. În comparație cu școala, sarcinile de serviciu li se păreau stupide, inutile, sarcini pe care și un cimpanzeu le putea duce la capăt. Povesteau despre nenumăratele ore pe care și le petreceau

în căutarea unor cifre în bazele de date sau vorbind la telefon cu oameni care nu voiau să vorbească la telefon cu ei. Sau cum catalogau la nesfârșit pe ecranele calculatoarelor informații adunate ani la rând și făceau luni întregi cercetări pe teme lipsite de importanță, numai pentru a le da șefilor impresia că sunt productivi la culme. Se jurau cu toții că se tâmpiseră în scurtul răstimp scurs de la absolvire și că nu părea să existe scăpare din acea situație. Nu m-o fi atras pe mine lumea modei, dar, era clar, preferam să fac ceva „plăcut” toată ziua decât să fiu prinsă într-un loc de muncă mai anost.

— Da, chiar e grozav! Cu adevărat grozav! Zău, e cu adevărat, cu adevărat grozav! În orice caz, mă bucur de cunoștință! O trimit și pe Allison să stea de vorbă cu tine. Și ea e grozavă.

Aproape imediat ce a terminat de vorbit și a dispărut, cu un foșnet delicat de piele și bucle, dincolo de ușile de sticlă, a intrat o tânără zvultă.

Superba tânără de culoare s-a prezentat drept Allison, proaspăt promovată asistentă principală a Mirandei, iar eu mi-am dat seama imediat că e pur și simplu *prea* subțire. Dar nu puteam să analizez modul în care abdomenul i se curba înlăuntru, concav, pentru că mă uluia însuși faptul că și-l etala la serviciu. Purta pantaloni negri de piele, moi și mulați pe picioare, și o bluză pufoasă (sau blănoasă?) care i se întindea peste piept și se termina la vreo cinci centimetri deasupra buricului. Părul lung, negru-cerneală, i se revărsa pe umeri ca o pătură groasă și strălucitoare. Ungھیile de la mâini și picioare îi erau date cu lac de un alb sclipitor, care părea a emana o luminiscentă dinlăuntru, iar tocurile sandalelor decupate la vârf adăugau încă vreo cinci centimetri corpului care avea și așa doi metri înălțime. Reușea să pară nemaipomenit de sexy și hiperrasată așa, pe jumătate goală cum era, dar mie mi se părea doar rece ca gheața. La propriu. În fond, eram în luna noiembrie.

— Bună! Eu sunt Allison, după cum probabil că știi, a început ea și a îndepărtat cu mâna câteva fire de blăniță de pe o abia sesizabilă pulpă înveșmântată în piele. Tocmai am fost promovată

redactor, și ăsta e avantajul principal când lucrezi pentru Miranda. Ce-i drept, se muncește din greu și zilele sunt lungi, dar este senzațional. În plus, e ceva pentru care un milion de fete și-ar da viața. Iar Miranda este femeie, este redactor, este o *persoană* de excepție și are mare grijă de fetele ei. Poți să scapi de ani întregi de muncă grea ca să avansezi în altă parte dacă muncești un singur an pentru ea; dacă ești talentată, ajungi, grație ei, direct în vârful și...

Și a tot trântit așa, fără să se obosească măcar să-și ridice privirea sau să mimeze că pune vreun dram de pasiune în ceea ce spune. Deși nu dădea deloc impresia că ar fi proastă, ochii îi păreau cumva împăienjeniți, ca ai sectanților sau ai fanaticilor. Aveam senzația că puteam foarte bine să adorm, să mă scobesc în nas sau să mă ridic și să plec, fără ca ea să ia notă de asta.

Când a terminat în cele din urmă și a plecat să stea de vorbă cu o altă fată, aproape că m-am prăbușit pe canapeaua din neprimitorul birou al recepționerei. Totul se petrecea atât de rapid, totul părea scăpat de sub control, și totuși eram surescitată. Și ce dacă nu știam cine e Miranda Priestly? Toți ceilalți știau și păreau destul de impresionați de ea. Ei da, era o revistă de modă și nu ceva mai interesant, dar era al naibii de bine, cu mult mai bine decât la vreo plicticoasă revistă de comerț pe undeva, nu-i așa? Prestigiul pe care mi-l putea conferi specificarea în CV că lucrasem la *Runway* urma să îmi dea în mod sigur mai multă credibilitate când aveam să mă duc cu cererea de angajare la *The New Yorker* decât dacă aș fi muncit, să zicem, la *Popular Mechanics*. Și apoi, eram sigură că pentru slujba asta un milion de fete *chiar și-ar fi dat* viața.

După o jumătate de oră de dat cu presupusul, și-a făcut apariția o altă fată înaltă și imposibil de zveltă. Mi-a spus cum o cheamă, dar întreaga mea atenție era focalizată doar asupra corpului ei. Purta o fustă de blugi strâmtă, terminată cu franjuri, o cămașă albă, transparentă, și niște sandale argintii cu barete. Era perfect bronzată, aranjată și dezgolită într-un fel absolut necaracteristic unor oameni normali atunci când e zăpadă afară. Abia când mi-a făcut semn să o urmez, mi-am dat seama cu durere în suflet cât de nepotrivite erau taiorul meu jalnic, părul pleștit și totala absență

a accesoriilor, a bijuteriilor și a spilcuiirii personale. Până în ziua de azi, amintirea vestimentației mele din acea zi – precum și faptul că aveam în mână ceva ce aducea a *servietă diplomat* – continuă să îmi provoace coșmaruri. Roșesc toată ori de câte ori îmi amintesc cât de total, complet nepotrivită eram printre cele mai frumoase și stilate femei din New York. Abia mai târziu, când am ajuns și eu la periferia clasei din care făceau ele parte, am aflat cât râseseră de mine în pauzele dintre ședințele de interviu.

După ce m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, Fata Mortală m-a condus în biroul lui Cheryl Kerston, director executiv al revistei *Runway*, o zăbăucă adorabilă. Și ea mi-a vorbit la nesfârșit, dar de data asta am ascultat cu atenție. Am ascultat cu atenție pentru că părea să îi placă ceea ce face, pentru că mi-a vorbit despre aspectul „literar” al revistei, despre articolele minunate pe care le citește, despre autorii de articole cu care lucrează și despre redactorii a căror activitate o coordonează.

— Nu am absolut nimic de-a face cu partea de modă a revistei, a declarat ea cu mândrie, așa că e mai bine să pui altcuiva întrebări legate de asta.

Când i-am spus că, de fapt, pe mine mă atrage cel mai mult poziția ei și că nu mă interesează și nici nu am nici o pregătire în domeniul modei, zâmbetul i s-a lățit și i-a luminat tot chipul.

— Ei bine, în acest caz, Andrea, s-ar putea să fii exact ce ne trebuie. Cred că a sosit timpul să faci cunoștință cu Miranda. Și îmi dai voie să-ți dau un sfat? Privește-o drept în ochi și fă-ți reclamă singură! Fă-ți o reclamă agresivă, și în felul acesta o să-i câștigi respectul!

Ca la un semnal, Fata Mortală s-a strecurat în încăpere și m-a condus la biroul Mirandei. A fost o plimbare de numai 30 de secunde, dar am simțit că toate privirile erau ațintite asupra mea. Mă urmăreau de după ușile reci de sticlă ale redacției și din direcția cubiculumurilor individuale ale asistentelor. O mândrețe de fată care lucra la copiator s-a oprit din lucru pentru a mă analiza, la fel și un bărbat absolut superb, deși era evident homosexual și nu-l interesa decât toaleta mea. Chiar în momentul în care am intrat în

spațiul rezervat asistentelor, aflat în imediata vecinătate a biroului Mirandei, Emily mi-a smuls servieta din mână și a dosit-o iute sub biroul ei. Mi-a trebuit o singură secundă ca să pricep mesajul din spatele gestului, și anume „Cară chestia asta cu tine și îți pierzi toată credibilitatea!” Apoi m-am pomenit chiar în biroul ei, un spațiu imens, înconjurat de ferestre înalte și inundat de o lumină albă strălucitoare. Niciun alt amănunt referitor la biroul ei nu mi-a lăsat vreo impresie în ziua aceea: nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Dat fiind că nu văzusem niciodată nici măcar o poză cu Miranda Priestly, am fost șocată să constat cât era de slăbănoagă. Avea o postură perfectă – lucru rar pentru o femeie înaltă – și își ținea capul sus, cu bărbia pronunțată împinsă mândră înainte, într-un mod atât de natural, încât părea aproape forțat. Mâna pe care mi-a întins-o era feminină, molatică, cu degete lungi și delicate de pianistă. A trebuit să-și înalțe privirea ca să mă poată vedea, dar nu s-a ridicat să mă salute. Părul blond, vopsit cu mare artă, era prins într-un coc foarte șic, pieptănat în mod voit ca la întâmplare, dar extrem de ordonat, și, cu toate că nu zâmbea, nici nu te intimida în mod deosebit. Părea blândă și cumva fragilă, așa cum stătea acolo, în spatele biroului negru cu aspect amenințător, și, cu toate că nu m-a invitat să iau loc, m-am simțit destul de în largul meu ca să iau loc pe unul dintre incomodele scaune negre din fața ei. Abia atunci am observat că mă cerceta cu mare atenție din priviri și urmărea tentativele mele de a fi politicoasă și manierată cu un aer care aducea a amuzament. Condescendentă și antipatică, am decis, dar nu răutăcioasă. Ea a vorbit prima:

— Și ce te aduce la *Runway*, Ahn-dre-ah? m-a întrebat cu un accent britanic aristocratic, fără să-și ia ochii de la mine.

— Păi, am stat de vorbă cu Sharon, iar ea mi-a spus că ești în căutarea unei asistente, am început cu voce cam tremurătoare. Când am văzut-o dând încurajator din cap, încrederea mi-a sporit puțin, așa că am continuat: Iar acum, după ce am vorbit și cu Emily, Allison și Cheryl, cred că am o idee mai clară cu privire la

ceea ce cauți și nutresc convingerea că sunt perfectă pentru acest post, am zis, conform sfatului primit de la Cheryl.

O clipă, Miranda a părut amuzată, dar nu impresionată în mod deosebit.

Abia în momentul acela am început să îmi doresc cu disperare acest loc de muncă, așa cum își doresc uneori oamenii ceva considerat imposibil de obținut. Poate nu era totuna cu a reuși la Facultatea de Drept sau a publica un articol în revista din campus, dar, în mintea mea dornică de succes, reprezenta realmente o mare provocare – provocare, pentru că eram o impotoare, și încă una nu prea pricepută în ale imposturii. Pricepusem din secunda în care pășisem pe holul redacției *Runway* că nu mă potrivesc aici. Hainele și părul nu erau potrivite, asta era clar, dar cea mai nepotrivită era atitudinea mea. Nu știam nimic despre modă și nici *nu-mi păsa*. Cătuși de puțin. Drept pentru care trebuia să obțin acest post. Și apoi, un milion de fete erau dispuse să-și dea viața pentru acest post.

Am continuat să răspund la întrebările ei cu o sinceritate și o siguranță de sine care m-au surprins chiar și pe mine. Nu aveam timp să mă simt intimidată. În fond, Miranda mi se părea o persoană destul de plăcută și, surprinzător lucru, nu auzisem de la nimeni că lucrurile ar sta altfel. Discuția era cât pe ce să se împotmolească atunci când m-a întrebat ce limbi străine vorbesc. Când i-am spus că știu ebraica, a amuțit preț de o clipă, apoi și-a pus palmele deschise pe birou și mi-a spus cu voce ca de gheață:

— Ebraica? Speram că știi franceza sau măcar ceva mai *util*.

Mai să-i cer scuze, dar m-am stăpânit.

— Din păcate, nu știu niciun cuvânt în franceză, dar sunt convinsă că asta nu va fi o problemă.

Și-a împreunat din nou mâinile.

— Zice aici că ai studiat la Brown.

— Da, ăăă, am absolvit Facultatea de Limba și Literatură Engleză, specialitatea Ficțiune literară. Scrisul a fost întotdeauna pasiunea mea.

Of, ce siropos a sunat! m-am muștrat în gând. *Chiar era nevoie să folosesc cuvântul „pasiune”?*

— Așadar, având înclinații spre scrieri literare, înseamnă că nu ești cine știe ce interesată de modă?

A sorbit din băutura acidulată din fața ei, după care a lăsat paharul înapoi în tăcere. O privire rapidă aruncată m-a convins că era genul de femeie în stare să bea fără a lăsa urme dezgustătoare de ruj pe marginea vasului. Genul de femeie cu buze perfect rujate și conturate la orice oră.

— O, nu, bineînțeles că nu-i așa! Ador moda! am mințit fără să clipesc. Sunt nerăbdătoare să învăț mai multe despre modă, pentru că ar fi nemaipomenit ca, într-o bună zi, să pot scrie articole și în acest domeniu.

De unde naiba îmi răsărise asemenea idee? Întreaga scenă începea să-mi dea impresia că trăiesc o experiență extracorporală.

Discuția a continuat în aceeași atmosferă relativ relaxată până când mi-a pus întrebarea finală: ce reviste citesc în mod regulat? M-am aplecat înainte și am început să vorbesc plină de surescitare:

— Păi, nu am abonament decât la *The New Yorker* și *Newsweek*, dar citesc cu regularitate *The Buzz*. Uneori și *Time*, dar articolele lor sunt plicticoase, iar *U.S. News* e o revistă mult prea conservatoare. Sigur, uneori, cu un soi de plăcere vinovată, arunc o privire prin *Chic* și, de când m-am întors din călătorie, citesc toate revistele turistice și...

— Și citești și *Runway*, Ahn-dre-ah? m-a întrerupt Miranda și s-a aplecat peste birou, cu o privire și mai atentă ațintită asupra mea.

Întrebarea venise atât de brusc, atât de neașteptat, încât, pentru prima dată în ziua aceea, m-a prins cu garda jos. Nu am mințit și nici nu m-am obosit să compun o explicație:

— Nu!

După vreo 10 secunde de tăcere, i-a făcut semn lui Emily să mă conducă spre ieșire. Și am știut că primisem postul.

**Romanul celebru care a inspirat filmul de succes
cu MERYL STREEP și ANNE HATHAWAY – o poveste
savuros de malefică despre o șefă descinsă parcă din iad
și despre pactul pe care suntem dispuși să îl facem
cu diavolul pentru a ajunge în vârf.**

Andrea Sachs, o tânără dintr-un orășel de provincie, proaspăt ieșită de pe băncile facultății, obține slujba „pentru care un milion de fete și-ar da viața”. Angajată ca asistentă a Mirandei Priestly, celebrul redactor-șef al revistei *Runway*, Andrea ajunge într-un birou care strigă „Prada! Armani! Versace!” la fiecare pas, o lume populată de femei imposibil de slabe și dureros de stilate, precum și de bărbați frumoși, îmbrăcați în bluze fine și pantaloni strâmți din piele, care le scot în evidență devotamentul de-o viață pentru sală. Cu o năucitoare ușurință, Miranda reușește să-i transforme pe toți acești oameni sofisticăți în niște copii speriați și plângăcioși.

Andrea este pusă la grea încercare în fiecare zi – și frecvent până târziu în noapte – cu ordine lătrate prin telefon. Rabdă însă totul cu stoicism, gândindu-se la premiul final: o scrisoare de recomandare de la Miranda, care i-ar putea deschide ușa către orice revistă și orice slujbă își dorește. Totuși, pe măsură ce lucrurile trec de la pur și simplu inacceptabile la absolut scandaloase, Andrea începe să-și dea seama că slujba pentru care un milion de fete și-ar da viața e posibil să o distrugă. Și, chiar dacă va reuși să supraviețuiască, va trebui să hotărască dacă marele premiu merită sau nu să-și vândă sufletul pentru el.

„Gradul în care *Diavolul se îmbracă de la Prada* a influențat cultura pop
nu are nevoie de nicio explicație.”

Vanity Fair